

»Ne vé m, ali nam ga bode hodilo preveč; po gorah ima želodec svoje muhe in rad se úprè človeku,« modruje možak, kateremu koš še ni bil dosti težak.

»Stóri, kakor se ti zdi!«

In postavil je breme na cesto ter izginil v hiši. Skoro ga je pritresel polovico in smejoč se dejal: »Dober, dober, tak-le krušček; vsi ga bodete še radi.« Kakor se je pokazalo drugega dné, nikomur se ni smilil ovsenjak, in slastno smo mu dajali prostora v lačnem želodci. Skoro potem smo dospeli do prijetne sence v jelovji, ki nas je uverilo, da je na Pohorji mestoma še dôkaj zaklada. Sevêda večinoma le po strmejših rebrih in višinah, zakaj drugjé ga je človek že vzdignil, da si je postavil selišče in dobil zemlje za raznovrstne pridelke.

(Konec prihodnjič.)

Zimsko pópje.

1.
Tího že sem tožil,
Kot vrtnik vam toži,
Če zaman priliva
V vrtu mladi roži.

2.
Zima smrtiželjna,
Kaj vihraš nemila?
Pevčjega ne bodeš
Čustva zamorila.

3.
V vrta grédi mladcu
Dêkle bère kito,
Z nitjo rdečo véze
Cvetje šarovito

4.
Jeden ráj Adamov
Rod njegov poznamo,
Jedno je kraljevstvo
Tvoje, hrabri Samo!

Čula tóžbo mojo
V srci roža zala:
V zimi je ledéni
Pópje mi zagnala

2.
Ljute zime v ésilih
Srce pevčje nima:
Zima mu je pómlad,
Pómlad često zima.

3.
Pevce drobni pesmij
Kito domovini
Némo povezujem
S sladkimi spomini...

4.
Lépo to kraljevstvo
Naše je ozémlje,
Zánje vnukov srca
Svétí žar razvémlje.

Slovén.

se tolikanj skruni čast vsega človeštva? Menda glas resnično omikanih ljudij dandanes še nima prave moči — pridejo pa še časi zmage, kakor sem se na svoje oči prepričal na sosednem svetu Martu. Tej zmagi sem porok, ali kdaj in odkod pride, kdo bi to védel? Ako pa ostaneva delj časa skupaj in ako te mika kàj pozvedeti o življenji na ónem planetu, pade ti mrena z očíj in gledal bodeš v prihodnjost ter užival v duhu veselje, kakó zmaga pravica in ljubezen. Vender sedaj še nisi dosti pripravljen za vse to. Véš, sedanjost je jako tesna; daleč nazaj v temò starodavnosti seza minulost, in v večnost dalje hiti prihodnjost. Ona v tēmi, ta v svetlobi! Ako hočeš v duhu prestopiti meje prihodnjosti in prerokovati, kaj pride, moraš se prej obrniti nazaj in umeti to, kar se je pred teboj dogodilo na svetu.«

(Dalje prihodnjič.)

Zimsko pópje.

5.

Šúmi ti ob méni,
Tópli jug od mórja,
Ti zavijaj, séver,
S snežnega pogórja:

Za domovje iskre,
Luči v prsih jasne,
Nikdo méni vaju,
Nikdo ne ugasne!

6.

Jedna zláta zora
Dneva porodica,
Jedna sáma nébu
Zvezda je danica.

In takó ljubezen
Záte, očevina,
Od ljubeznij svétlih
Vódi nas jedina.

7.

Če spomin kateri
Žaliti je možen,
Ta spomin je méni:
Národ moj ni zložen!

Zložni bratje niso
V delu započetem,
Za svoj dom očetom
Delu vsekdar svetem.

8.

Dolgo že je tega:
Mrak je dan zagrnil,
Z néba zvezde svétli
Žarek se utrnil.

Oj, poznam te, zvezda,
V nôči otemnela,
Zložni domovini
Moji si gorela . . .

Slovén.

kušene ptičke na limanice v igralnici. Da si pa danes hotel radovernost mojega neizkušenega prijatelja zlorabiti takó nečuvveno, to je vredno plačila. Ná pest angleških zlatov! V tej dolini, kjer ne najdeš žive duše, jej ali pij zlató, da se ga vender že nasitiš, in spominjaj se svojega alkimista in indijskega kneza, katerima se o tebi še sanjalo ni. Za tri dni pridem póte, če te kaj ostane od tigrov in indijskih gadov! —

Abadon vrže prédenj pest zlatov in potisne Samorada v zrakoplovno ladjico. Ko se zrakoplov počasi dviga v zrak, kričí dóli na skalnih tleh obupani zapuščenec in vije roké proti zrakoplovu. Skoro ga zagrne noč. —

Abadon in Samorad dolgo molčita; napósled izpregovorí Abadon poudarno:

— Zapomni si to! Takó kaznujem prelom vsake pogodbe! —

(Dalje prihodnjič.)

Zimsko pópje.

9.

Zima ostrozoba,
Ki moriš cvetóve,
V vrt slovenski pošlji
Krutih sil mrazóve:

V njem plevel zamóri,
Ki bohótno rase,
Strí nezlogo klete
Na vse večne čase!—

10.

Preko górn in dólov
Burja sneg privéla,
Vse gazi in stèze
S snegom je zaméla.

Jedne sáme stèze
Ni zaméla v noči:
Duh po nji moj hodi
K ródni dragi koči.

11.

Nékoč videl sliko
Rok sem umetníka:
Plavala po morji
Ladja je velika. —

Plula v modro daljo —
Potnik stal na krovi,
In nazaj pogledi
Pluli so njegovi . . .

12.

Stáro je med pevci
Domovinsko petje,
Stáro pópje, kite,
Drugo táko cvetje . . .

In ljubezen v srci,
Ki nas z domom sklepa,
Tudi ta je stara,
Ali — vedno lepa!

Slovén.

